

[Gert Petersen]

man nu som hovedmiddel på at påvirke arbejdskraftens pris gennem en drastisk forøgelse af arbejdsløsheden, samtidig med at man vil gøre de arbejdsløses situation så desperat, at de selv accepterer en reduktion af prisen på deres arbejdskraft, altså af lønningerne. Det er en gammel strategi, der her er genoplivet. Den betyder i praksis, at angrebet på dagpengene, den automatiske dyrtidsregulering, de såkaldte gratisydelser, de sociale bistandsmuligheder og de frie uddannelsesmuligheder bliver til helt afgørende elementer i den borgerlige politik. Man vil bruge den økonomiske pisk og derigennem sætte tempoet i vejret og presse lønnen ned, naturligvis ledsaget af nogle kønne ord og fraser om, at de arbejdsløse er dovne, og at det skal kunne betale sig at arbejde osv., men de milliarder, der tjenes ind uden nogen som helst arbejdsindsats, taler man selvfølgelig ikke om.

Det er, om jeg så må sige, den nye borgerlige recept, som i de kommende år vil spille en langt større rolle end den hidtidige indkomstpøolitik. Jeg synes da egentlig, at man bør erkende, at hr. Glistrup havde ret, for så vidt som han var først på markedet og i andre er fulgt efter. Hr. Glistrup har vist oven i købet fået en international profet i skikkelse af økonomen og nobelpristageren Milton Friedman. Hr. Glistrup nikker. Det ender såmænd med, at nobelpriskomiteen også giver hr. Glistrup nobelprisen ligesom Friedman. Det vil sige mere om nobelpriskomiteen, end det vil sige om noget som helst andet. Måske vil denne recept da også hjælpe, det kan ikke udelukkes. Den er blevet anvendt i Chile, og den anvendes i Israel, og den anvendes altså i England. Den vil måske hjælpe på samme måde, som man kan sige, at overbefolkningsproblemet kunne løses ved, at den ene halvdel af menneskeheden åd den anden halvdel af menneskeheden. Så var der ikke så mange tilbage, og så var der også nok at spise. Det er da tænkeligt, at den syge kapitalisme for en tid kan blive helbredt, men i så fald til en pris, der er totalt uacceptabel for det store flertal af befolkningen.

Dermed har jeg gjort klart, at for socialistisk folkeparti er kapitalmagten og højreblokken vores hovedfjender. Vi mener, at herfra udgår hovedfaren for de landvindinger, som arbejderbevægelsen har tilkæmpet sig.

Men så må det tilføjes, at det sandelig også har vist sig, at socialdemokratiet på ingen måde er immunt over for den smitte, der udgår fra højre side i folkettinget. Hvad er regeringens svar på denne borgerlige offensiv? Som jeg sagde, var svaret i november og december endnu blandet. Regeringen gav sig for offensiven på visse punkter og skar ned på dyrtidsreguleringen, men på andre punkter gik den til værks på en anden måde, bl.a. ved at øge formue- og selskabsbeskatningen. Det var et blandet svar, og jeg tror også, at det afspejlede en blandet holdning, en indre strid i regeringen og i socialdemokratiet. Det synes jeg da også vi har fået mange vidnesbyrd om i den følgende tid, begyndende med boligministerens sabotage af den enighed, der ellers var blevet opnået om begrænsning af de inflationsskabende rentefradrag.

Det er hele vejen en strid mellem to holdninger: skal arbejderbevægelsen kun administrere det kapitalistiske samfund bedst muligt eller indlede et opgør med de værste skavanker? Per Hækkerup sagde engang, at det private erhvervsliv er den høne, der lægger guldæg, så den slakter man ikke, og det er åbenbart, at der inden for regering og socialdemokrati er nogle, der mener, at i krisetider må man overhovedet ikke genere den. Men heroverfor står de krav, som selv en reformistisk arbejderbevægelse må stille til social retfærdighed, menneskelig tryghed og et menneskevenligt miljø. Spørgsmålet er, om disse krav er forenelige med omsorg for hønen, der siges at lægge guldæg. Vores svar er, at det er de ikke og slet ikke i krisetider. Måske er det ved at gå op for visse socialdemokrater, men desværre foreløbig med den konsekvens, at de tilsidesætter kravene om social retfærdighed og tryghed og miljø til fordel for den omtalte guldægglæggende høne.

Derfor har vi forleden oplevet det helt groteske her i folkettinget, at regeringen og dens flertal faktisk finansierede en skatteletelse for betrængte millionærer ved at forhøje indkomstkatten for folkepensionister. Og vi har en række andre eksempler: man indfører socialindkomstbegrebet, i sig selv positivt, men ved siden af indfører man helt nye og ringere indtægtsgrænser for forskellige ydelser, og man afskaffer gratisprincippet på væsentlige områder, f.eks. for de handicappede. Det har ikke noget at gøre med socialindkomstbegrebet i sig selv, men lægger selvfølgelig